

februarja in 6. marca, za Goriško 2., 5. febr. in 7. marca, za Češko 20., 27. febr. in 2. ter 5. marca, za Galicijo 25. febr., 2., 3. in 6. marca. Najzanimivejše so volitve na Češkem in Kranjskem; na Češkem je onemogočil narodnostni prepir vsako delo, na Kranjskem pa prepir med liberalnimi ter klerikalnimi prvaki.

Nova vojaška taksa stopila je z novim letom v veljavo. Povedali smo že bistro novih določb, vendar pa naj to ponavljamo. Vojaško takso (Krüppelsteuer) bodo plačevali odslej le tisti, ki imajo čez 1200 K letnega dohodka, torej vsi tisti, ki plačajo osebni dohodninski davek, i. s. se plačuje:

Pri dohodkih		
od	do	takse
K 1200	1800	6
1300	1400	7
1400	1600	9
1600	1800	11
1800	2000	13
2000	2400	17
2400	2800	23
2800	3200	29

itd. itd.

Ogrska zahvala za pogodbo. V zahvalo, da bomo vsled sprejetja avstro-ogrske pogodbe letno 30 milijonov kron za Ogrsko plačevali, — ustanovili so prevzetni Madžaroni neko društvo. To društvo ima namen, bojkotirati vse avstrijsko blago. Madžaroni nočejo ničesar od nas kupiti. Le našega denarja se ti potomci veleizdajalcev ne sramujejo!

Klerikalno gospodarstvo. Kakor znano, vlada že leta sem v dunajski občini dr. Lueger s svojo klerikalno gardo. Kar je nasprotnikov Luegerjevih v občinskem svetu, te prevpijejo trabanti mogočnega tercijala. Ker se klerikalci ponujajo povsod kot izborni gospodarji, naj se ozremo na gospodarstvo v dunajski občini. Ravno kar se je sklenilo, da se vzame za Dunaj posojila za 360 milijonov kron. Pomislimo: Vsled tega „vzornega“ klerikalnega gospodarstva bodo Dunajčanje skozi 90 let vsako leto samo za obresti in amortizacijo 14 milijonov 834 785 kron plačevali. To se pravi: Za vsako krono, ki so jo Dunajčani v tem posojilu najeli, plačali bodo 3 krone 90 vinarjev nazaj! Takšno gospodarstvo znajo klerikalci. In pred takim gospodarstvom — obvari nas, o Gospod!

Našim naročnikom!

Ponavljamo svojo prošnjo, da naj vsakdo ponovi svojo naročnino in to še tekom tega meseca, ker drugače se mu mora list ostaviti.

Kdor ne ve, koliko je dolžan, naj nam piše in odgovorili mu bomo takoj. Pri naročanju naj napiše vsakdo je-li novi ali stari naročnik. Ako je stari, naj piše svojo naročninsko številko (na adresni listi je razvidna). Teh bornih 3 kron na leto za tedenski list ni veliko!

korakala je v lepi nedeljski obleki, na prsih šopek nagelčkov, v roki molitvenik, proti cerkvi. Kako svitlo so zlele njene oči v lepi gozd! Gozd je stal tako vesel v mladi svetlobi in šumel, kakor da bi hotel povedati o tajni sreči. Ptiki so peli in vedno glasneje se je čulo šumenje potoka v Samskem grabnu. Ko je prišla Rozika proti lesenemu križu, objelo so jo krepke roke. »Moja Roz!« — »Moj Toni!« Srce je bilo ob srcu, usta so počivala na ustih in potem so prišla vprašanja: »Ali me še ljubiš?« — »Ali me nisi pozabila?« Končno sta se spomnila, da morata naprej v vas. Šla sta počasi po ozki poti in si pripovedovala dogodke iz grenkih časov ločitve. — »Kako to, da s prišel danes iz planine?« je vprašala Rozika. — »Oče je moral k pogrebu nekega bratrance in ta je daleč; zato ni hotel pustiti posestva hlapcem. Poslal je po mene. Stari hlapec je šel na planino, jaz pa ostanem 4 dni tukaj.« — »Ti, to je pametno od bratrance, da je ravno zdaj umrl.« — »Boš tiho, se je nasmejal Toni; ali si od same ljubezni paganka postala?« Toni je pripovedoval od svojih dogodkin na planini in potem je prišla Rozika na vrsto. »Saj veš, kako je pri nas, vedno slabše. Oče je zmirno s tem lumpom skupaj in prilaja pijan domu. Meni je težko pri srcu, Toni. O ženitni ponudbi Jožeta ni hotela fantu ničesar povedati, bala se je prepira. Kmalu sta bila pred vhom v vas. Pri prvi hiši sta se še parkrat poljubila in potem sta šla mirno proti cerkvi. Za njima pa je stopil iz grmovja kmet Joža. Hitro je tekkel k Zagorjanu, da bi mu vse to povedal. Ko je Zagorjan to čul, je kar besnel. Obdolžil je svojo ženo, posle, vse naskriž, izdajstva in komaj ga je Joža toliko pomiril, da je šel z njim v krčmo.

Ali mi moramo zadoščati svojim dolžnostim in zatorej

zvestoba proti zvestobi!

Somišljeniki! V 8 letih ste gotovo izpoznali, da je naš

„Štajerc“

potrebni bič za nasprotnike in koristno čtivo za prijatelje.

Vsakdo naj stori svojo dolžnost!

Dopisi.

Iz okolice Ptuj. Veselilo me je, ko sem ališal da ustanovi naš okrajni načelnik g. Ornič kuhinjsko šolo. Spoznal je s svojim bistrim umom, da je treba tudi ženskemu spolu pomagati in uresničila se je ta misel. Hvala vam, g. Ornič za vaš trud za nas uboge trpine! Naši prvaški dohadjari in farji takih jajca ne izvalijo; tem hujskačem je le za nemir in sovraštvo! Tu vidimo, kako nepošteno blati farški „Gospodar“, list vse duhovščine, to kuhinjsko šolo. Res, lep mora biti človek, kateri ne privoščiti naši mladini, da si kaj nauči! Jaz kot star kmet vam kličem: stariši, kateri imate dekleta, dajte jih v to šolo in videli boste, da se dela v vaš prid.

Podvince pri Ptuj. „Štajerc“ zmirno razglasa, kakšni nered je v klerikalnih brlogih. To se tudi pri nas godi. Našo bralno društvo nima družga namena, da nam naše može v pijanost zapeljava. Vsako zborovanje, katero aranžira ptujski prvak in bogataž „general“ Jartela nam daje za to žalostni dokaz. Drugo ni: začetek je: „plačaj en liter“, drugi že dva intakto naprej, — dokler se ne napijejo. — Tako „izobrazbo“ nam kaže našo bralno društvo in to je škandal. Može, bodite vendar enkrat pametni in otrežite se teh pijark! Saj vidite, kam se zabredli! Ti, ljubi „Štajerc“, pa nam bodi naš nadaljni zastopnik v naših žalostnih položajih!

Girkovce. Vsakdo pometaj pred svojim pragom! Tudi naš župnik naj vzame metljo in naj pomeče prah pred svojimi durmi! Od same „ljubezni“ do bližnjega je ustanovil konzum na ime svojega mežnarja, seveda na trdi „slovenski“ podlagi! Tu je vse „slovensko“, župnik, mežnar in vsa blago. Tako blago dobi menda iz Ruskega, kajti na Ptuj mu je vse preveč „dentač“. Denar mu je dal, da dobi mežnar posojilo, ker moral bi drugače samo lakote trpeti. In vse to dela župnik iz gole „ljubezni“ do svojega bližnjega. Ali vso to sovraštvo pa jo namerjeno na našo vdovo gospo Staraschina, katere vodi svojo trgovino s svojim sinom pridno in pošteno, da more preživeti svojih 5 otrok, kateri so še potrebni kruha. Ti župnik, mi te vprašamo: ali je lepo in možato, ako se poštena rodbina tako grdo blati? Ali se ne sramuješ, da se hujska in psuje poštene ljudi? Ali je to častno za duhovnika, kateri vtika svoj nos v nepotrebne razmere? Ali misliš s tem pridobiti si čast in daljno zaupanje? Boš moral dati enkrat odgovornost pred večnim sodnikom?

Pijača je Zagorjana najprej malo pomirila. Ali ko so prihajali po maši kmetje ter se vsedli k drugi mizi ter potem zopet odhajali, brez da bi se zanj brigali, je postajal zopet razburjen. Tako je pil do 2. ure popoldne, ko bi imel pričeti „žegen“.

Toni je zjutraj Roziki obljubil, da jo po žegn zopet sprejme. Ali vsled domačega dela je prišel prepozno. Stopil je v gostilno, da ne bi na cesti stal. Ko je zagledal Zagorjana, mu je bilo to zelo neprijetno. Ali preponosen je bil, da bi odhajal. Naročil si je torej četrto vina in se vsedel k drugi mizi. To je vplivalo na Zagorjana kako rdeče suknjo na bika. Joža je to vedel in hotel Zagorjana še bolj nahujskati. Zasepel je: »Zdaj ga imaš, zdaj mu jih povej. Ali pa se ne upaš?«

Ali Zagorjan je bil vstal in šel proti Tonitu ter rekel: »Ali nisi ti Požurnikov smrkovec?« — Toni je vstal ter odgovoril zaničljivo: »S pijanimi ljudmi ne govorim. S tem se je hotel obrniti proti vratni. Ali medtem ga je prijel Zagorjan za obleko in udaril v obraz ter zavpil: »Glej, ta poljubček ti ne pošlje Rozika!« To je bilo za fanta preveč. Hitro se je Toni izvil iz Zagorjanovih pesti ter sunil pijanega moža od sebe, da je ta v celi dolgosti na tla telebnil. Pri temu je udaril v glavo ob mizo in prišel hudo krvaveti. Ubij ga, Joža, ubij ga, tega psa, je vpil Zagorjan. Ali Joža se ni upal Tonita napasti, kajti ta je že zagrabil stol za branitev. »Le sem, je zavpil, kdor hoče, da mu glavo zbijem. Jaz se obem ne bojim.«

V tem hipu je stopil krčmar z vinom v sobo. »Za Božjo voljo, kaj pa je tukaj?« je zavpil. Jezno je rekel Toni: »Lepo se godi v tvoji krčmi. Komaj pride človek

V evangliji stoji, da se mora vdove obvariti, politični farji pa jih sovražijo!

Iz Višnjevasi pri Vojniku. Po 38-letnem županovanju je bil sedaj Ivan Lipuš od občinskega predstojništva pri novi volitvi izpuščen ter na njegovo mesto posestnik Železnik izvoljen. G. Lipuš kot gostilničar ter miren in za ta urad jako sposoben človek bi bil še kaj rad ostal, pa njegov udarec ni zakrivil samo dekan dr. Gregorec, temveč tudi Lipuševa najboljša dva prijatelja. Ta dva mlada moža in starček Lipuš so vedno eden drugega povzdigovali ter se jeden za drugega poskušali. Lipuš se je dal od teh dveh zapeljati, da si je veliko prizadeval doseči, da bi Branko Žžek od deželnega odbora za hiralničnega zdravnika bil nameščen, kar pa je nepremišljeno delal, ker je g. dr. Breschnik že zdavnej po postavnem predpisu poprej nameščen bil. Kar pa sta še ona dva že celo leto v dosegu tega obrekovanj in laži v „Domovino“ pisala, pa presega že vse meje nevarnosti. Z veliko predrznostjo še vedno pišeta, da je deželni odbor „krivično in brezpostavno“ kar „pod roko“ brez razpisa dr. Breschnika nastavljal, kar je vse grda laž in hudobija. To mesto je bilo v uradnem listu „Grazer-Amtsblattu“ celo v postavnem roku razpisano, koji časnik vendar vsak viši in pametno misleči uradnik, toraj posebno zdravnik, brati mora. Ako je pa Žžek tako zaspan ali pa sovražen, da nemškega lista ne bere, potem si je sam kriv. Na ta postavni način je bil najpoprej dr. Höhn iz Radeina kot najstarejši prosilec sprejet in potrjen, ki si je potem tudi že hiralnico, Vojnik in deloma okolico ogledal ter stanovanje oskrbel, kar je vsem tukaj pravičnim znano, in le tistim ne, kateri se iz same hudobije lažejo, zakrivajo, tajijo in zavijajo. Ko pa je ta iz posebnih vzrokov svojo prošnjo zopet odtegnil, je bil dr. Breschnik kot za njim najstarejši prošnik potrjen, ki sedaj uraduje v hiralnici ter je tudi za trg Vojnik nameščen. Seveda da tudi od onih občin v vednem večem številu pri njemu zdravilne pomoči iščejo. Je-li dr. B. Žžek od določenem času za rečeno mesto prošil ali ne, to je vse eno, dobil ga ni, sedaj pa naj on molči in miruje in vsi njegovi prietaji kakor bivši župan Lipuš in tisti večni brbračin babač, ki se na svojo čast sklicuje in pridružuje, da je nedolžen — ker kitajskega zida ne bodo vsi skupaj prebili, ter g. dr. Breschnika pregajali, če se tudi vsi skupaj na glavo postavijo in živi krat pokažejo.

Iz Koroškega. Francej, kdo bi tebe ne poznal?

Učil si se orgle popravljati in sestavljati. Marljivo so gibal troji prati na koru in tvoj posluh si pazljivo navajal na prepotrebno harmonijo skupnih glasov. Iz majhnega Francička rastel si v velikega Franca. To seveda ni kak tako nenaravni prigodek. Postal si pa ob enem veliki „kranjski Franjo“ — in to je nekaj čudnega in žalostnega. Kot sin napredne Koroške nisi ob času bliska in groma korakal na potu svobode in napredka. Rajši si zahajal v farovške dimnike

notri, ko se ga že napade, kakor da bi prišel med razbojnike. To povem drugim fantom, potem ne boš imel dosti z nami opraviti.« — »Toni, jaz vendar nisem nič kriv, se je opročal krčmar. Zdaj mi je sploh že vse prenemurno.« »Vidva« — in obrnil se je proti Jožu, ki je ravno Zagorjana vzdignil — »glejta da se izgubita in najboljše je, da nikdar več ne prideta.« — »Kaj, zaradi tega usliša mi hočeš hišo prepovedati?« je zatulil Zagorjan. — »Kdo je uslišec, je zagrmel Toni in hotel skočiti v pijanica. Ali krčmar ga je ostavil in rekel: »Vidva takoj vun, drugače pokličem hlapce.« — »Ali krčmar, je skušal Joža pomiriti.« — »Nič krčmar, proč z vama in ti, lump, greš najprej. Takoj, ali pa pokličem hlapce.« — »In če ne grem?« je vprašal Zagorjan. Namesto odgovora je zaklical krčmar: »Miha, Hanze!« — »Ti hočeš torej res.« — »Ja, vun vreči vaju hočem, ako hočeta iti.« Že sta prišla hlapca in brez da bi kaj vprašala, prišla sta Jožeta in ga vrgla skozi vrata. Zagorjan se je branil in iskal nož. »Pojdij, je rekel hlapec Miha, Nikar se ne brani, ven pa le moraš.« In že je priletel Zagorjan skozi vrata na cesto. Na cesti je bilo ravno nekaj fantov, ki so celi dogodek opazovali. »Glej, glej, je zaklical eden, krčmarjeva hlapca se žogata z Jožom in Zagorjanom.« — »Vržimo ju zopet nazaj, je menil drugi; to je lepše kot kegljanje.«

Zagorjan je divjal od jeze, ali potem je raje z Jožom odšel.

(Naprej prihodnjič.)

V nedeljo, 26. prosinca 1908 ob 3. uri vsi na shod pri g. Gollobu v Vurmbergu!

in na prvaške skupščine in tam vohal človeški svobodi strupeni hlap, oziroma vbijal prvaške ideje v tvojo politično glavo. In kakoršne misli, takošne je tudi tvoje dejanje. Imenitnim gospodom na Dunaju čenčas o koroških Slovenceh, češ da ti nečejo slovensko-nemških in nemških šol in da ne marajo za nemško-svobodno kulturo, marveč da hočejo le prvaško-farške učilnice in klerikalno sužnost. Franjo, ako hočeš o koroških Slovenceh sploh kaj verjetnega govoriti, treba ti je izvirnih informacij, ne pa prvaško-farških trobent. Vedi, izvirne informacije se dobijo pri ljudstvu in kakor je samo po sebi umevno le brez spremetva farjev in prvaških dohtarjev, imenovane trobente pa se kujejo v katoliško-politični kovačnici z klerikalnim kladi-vom na prvaškem ambosu. Pri ljudski informaciji pa bi ti in znani kranjski vprašalec tudi zanesljivo poizvedela, zakaj si bil v prvaško-farško tičnico vjet. Obraze bi si s prtom sramožljivosti pokrila, ako bi pri posameznih osebah izvedela, da so te le farji z pomočjo lažnivih kancelnov in grom in peklo protečih spovednic, prvaki pa z strašnim pritiskom njih posojilnic, predraznim laganjem in nemogočim obljubam v nazadnjaško tičnico zatiščali. Pa ne smiliš se nam zdaj, ko si vjet in za nekoliko let v politični zapor obsojen, saj si sam za to duševno kajho okoli beračil in pri ti priložnosti nezavednim ljudem natančno priporočal, s kakimi poštenimi sredstvi te morajo loviti. Morebiti si pa tako-le misliš: Naj bo, kakor je. Da imam-le vsaki dan v tem zaporu za kakih 10 K jesti in za ravno toliko kron pijače in mi zato ni treba stare orgle popravljati in nove postavljati ter za fino harmonijo piščal skrbeti, je pa dobro! Ako se koroškim Slovencem slovensko-nemške in nemške ljudske šole zavoljo političnega gramofona, ki so mi ga farji in prvaški dohtarji na jezik privezali in s katerim kranjskim nadklerikalcem v zabavo na Dunaju okoli lajnam, na višje povelje odatrano in potem takem njih potomci v duševno temo in politično sužnost zabredejo, to mojemu značaj le vgaja. Da le meni dobro gre in farški in prvaški „generali“ zlate konje jezdiijo, koroški Slovenci naj le v sužnem nazadnjaštvu pomanjkanja trpijo ali pa konec vzememo. Da le jaz z farji in prvaki harmoniram in moje „orgle“ z prvaško-farškimi „orglami“ stimajo — to je glavna reč. Ako pa moje dunajske piščale z koroškim ljudskim glasom ne stimajo in meh mojih orgel dosedanje sporazumljenje koroških Slovencev med seboj in z sosednimi Nemci v vedno obširnejši disharmoniji piha — to je meni in brezbržnemu nosaču prvaško-farškega „gramofona“ šeckoeno. — Nam Korošcem pa bi to ne bilo vse glih, po šestnajst. Zatoraj Franci slušaj dobro:

Mi vsi Slovenci nujno prosimo za pardon:
Ne plinkaj Dunajcem „prvaško-farški zvon“.
Ne lajnaj jim „razstimajoči gramofon“!
Oh stinaj fein „slovensko-nemške orglice“.
Zato ti plačamo državne kronice! —

Bilčevs na Koroškem. Po velikem trudu se je vršalo 5. t. m. tukaj zborovanje, ki je imelo namen, ustanoviti kmetijsko okrožno zvezo (Gauverband). G. potovalni učitelj Schumy iz Velikoveca je imel zelo podučljivo predavanje o potrebi takega društva, ter organizacije za kmete sploh. Stvar bi se čisto redno vršila. Ali kjer ni kak far „voditelj“, so farški pod-repniki vedno nasprotni. Tako tudi tukaj. Javno se črnuje seveda niso upali motiti zborovanja, ki je bilo v interesu kmetov. Poslali so vsled tega nekega mladeniča, ki je bil pred kratkem še za ušesi moker. Ta mladenič ni čutil, kako grdo je, ako odpre svoj kljun na zboru, kjer obravnavajo resni ljudje o resnih stvareh, pokazati je moral svojo neumnost. V starih časih je smela mladina med stariimi ljudmi le tedaj govoriti, ako se jo je vprašalo. Danes hoče že vsak piščanec svojo modrost kazati. Škoda, da ni bilo na shodu nikogar, ki bi temu palčku resnično v obraz povedal. Tudi neki privandran muzikant se je s tem odlikoval, da je veliko šnopsa pil in psoval. Menda je imel pri celi stvari tudi tukajšnji kapucnerski pater svoje roke vmes. Mi mu damo uljudni svet, da se briga za svoje zadeve. Naši kmetje že sami vedo, kaj imajo v svojo gmetno korist storiti. Sicer pa naj pater premisli, da njegovi redovni brati tudi pri naprednjakom mile darove, nabi-

rajo; torej mu agitacija proti naprednjakom ne stoji prav dobro. — Konec shoda je bil, da se je odbor izvolil, — kot načelnik posestnik p. d. Muskonnik, od katerega upamo, da spravi društvo naprej. G. Schumy je naglašal v svojem lepem govoru, da naj se nikar v društvo politike ne nosi. Ali kaj briga to farške pod-repnike? Njim je le za vladanje, pa čeprav trpi pri temu kmet škodo.

Iz „Rožmarinove“ doline. Gospod „Faifa“, sitnoznan nadprvak in vodja Metudove posodilnice je imel po nezanesljivemu poročilu žajnega kanonfabrikanta „Gladovnika“ na dan sv. Loderca ta le smogovor: „Mnogo let že predsedujem „Prvaški posojilnici“ v moj korist in med tem časom sem marsikateri zavratni „napad“ na Nemce in Nemcem prijazne Slovence pri pucanju svoje priljubljene štirkrakcarpipe izmisli in tudi izprožil. Zdaj sem sicer že stara preperela „ain-rihtinga“ kranjskih postopačev; prej pa da se preselim v prvaški „valhal“, hočem še nekaj našifirati. Sosedno napredno posojilnico, katere z svojim povsod znanim gospodarskim napredkom in dobredelnim obnašanjem moje nevošljive oči že veliko let jako občutljivo zbada, hočem s pomočjo filijalnega „hlapca“ kar čez noč unčiti. Ker pa bi to počenjanje na potu poštenega tekmo-vanja brezvapešno bilo, hočem njeno dobro ime z zlaganimi članki v novopečenemu prvaško-liberalnemu „Hrošču“, pošteno oskruniti. Laž in obrekovanje ljubim od prve ure panslavističnega dihanja, taki značaj si hočem tudi zvesto ohraniti do odhoda v spodnji svet. Zato mora laž in obrekovanje prvaško filjalo poroditi pomagati. Laž in obrekovanje pa naj prineseta tudi temu prvaškemu „otroku“ krstni denar, katerega bode po mojem mnenju njena uboga prvaška „mati“ kmalo v svojo „lačno“ malho potegnila. — He, ti pritlikavi Stingel! Ali meniš, da bodeta v zrak postavljena filjala in lažnivi „Hrošč“ tebi vedno čast in tvoji glavniči pa velik promet pripomogla? Vsaki priprosti a značajni človek ti jo lahko tako-le v obraz zasoli: „Gospod „Faifa, ne! na taki način ne bo šlo!“ —

Novice.

Naši shodi. Imeli smo namen, da priredimo v nedeljo 12. t. m. shod v sv. Urbanu, v nedeljo 19. t. m. pa shod v Vurmbergu. V listu je bilo to naznanilo že tiskano in tudi vabila smo deloma že razposlali. V zadnjem hipu pa je naš urednik g. Linhart težko obol el in shoda se nista mogla vršiti. Ker pa Bog naprednjake ne zapusti, ozdravil je g. Linhart zopet. Shodi se bodejo vršili od te nedelje naprej po sledečem redu:

V nedeljo, 19. prosinca 1908 ob 3. uri popoldne v gostilni g. Marinič v sv. Urbanu pri Ptuj.

V nedeljo, 26. prosinca ob 3. uri popoldne v gostilni g. Gollob v Vurmbergu pri Ptuj.

Na obeh shodih bodeta govorila kmet Andrej Drogenig in urednik Karl Linhart.

Nadaljni shodi se bodejo še pravočasno naznanili.

Za shod v Vurmbergu se delajo že čudne priprave. Čujemo, da je tamošnji župnik izjavil, da pride „s svojimi“ na shod. Dobro! Nas to le veseli! Mi garantiramo tudi župniku, da dobi pristoječo, ako jo zahteva. Ali — red in mir se bode na shodu vzdrževal, pa če pride 12 župnikov. Kdor bode shod surovo motil, ta bode imel priliko, zagovarjati se na pristojnem mestu. Razumite? Tako ne gré, kakor prejšnja leta, — da bi se namreč par ljudi napilo in nabujekalo in jih potem pripeljalo, da razgrajajo. Sicer pa upamo, da vurmberški župnik tudi tega namena ne bode imel. Žalostno bi se moč v javnosti pokazal, ko bi hotel svojo stranko z rogoviljenjem in s surovimi škandali „rešiti.“ Torej, prepričani smo, da se bode tudi v Vurmbergu prav pametno pomenili in da ne pride do nikakoršnih preprirov. In s tem kličemo vsem poštenim Vurmberžanom brez razlike strank: Na svidenje dne 26. prosinca pri g. Gollobu!

Shode motiti so se namenili nekateri naših čednih nasprotnikov. Mislijo, da bodo s tem napredno kmetisko misel premagali. Ali pozabijo

pri temu, da imamo novo zborovalno postavbo, po kateri se vsakdo kaznuje z zaporom in otegnjenjem vseh političnih pravic, kdor namenoma moti ali hoče razbiti ali onemogočiti shod. Mi se nikogar ne bojimo, ker se nimamo nikogar bati. Tudi ima na naših shodih vsakdo prosto besedo, kdor se zna dostojno vedeti in kdor ima kaj resnega povedati. Ali nasprotniki se motijo, ako mislijo, da se bode podali vsakemu rogoviležu in se pustili shod razbiti od vsakega nabujekane petelina. Prav resno svarimo naše nasprotnike, da bi se pustili zapeljati in hoteli naše shode s škandalom, tepeži ali celo prelivanjem krvi motiti. Prav vsega brez usmiljenja bodeimo potem naznanili, kajti pravica za vse! Dan-danes ne velja več surova sila, temveč duha moč. Torej pamet!

Škofovske besede. Škof Benzler v Mecu je imel ob priliki, ko so prišli duhovniki mu za novo leto čestitati, sledeči govor:

„Jaz želim, da ostane duhovnik vedno duhovnik, kadar se udeležuje bojev in razprav v javnem življenju; želim da nastopa duhovnik napram svojim nasprotnikom vedno s tisto obzirnostjo in ljubeznijo, ki jo je s pravico pričakovati od služabnika J-zusa Krista; duhovnik mora vse izpustiti, kar bi druge osebno žalilo in držati se mora vedno predpisov resničnosti.“ itd.

Tako govorijo škofje. Naši politikujoci dhnovni pa bi nasprotnike zastrupili, ko bi to zamogli. Je pač velikanska razlika med duhovnikom — in farjem.

Kdo je kriv draginje mesa? Neki kmet v Frisachu na Koroškem je hotel svojo lepo, 6 letno kravo prodati. Krava je imela 740 kil žive teže. Mesarji so ponudili kmetu za cent 68 K, to je skupno 503 kron. Po tej ceni ni hotel kmet pitane krave dati in odločil se je, da jo raje sam zakole. Po 24 urnem postu je tehtala krava še 700 kil. Zaklana je imela 348 kil mrtve teže. Kaj je dobil posestnik zato? Za 348 kil mesa 473 K (1 kila 1.36 K), za kožo 44 K, za 76 kil loja 60 K, skupaj torej 577 K. Dobil je torej za kravo za 72 kron več nego so mu hoteli dati mesarji. Pri temu mu je pa še ostalo: glava, noge, čreve, jetra, pljuče, ledice, kar je gotovo toliko vredno nego mesarjevi izdatki. Torej bi mesar pri eni kili napravil 22 vinarjev čistega dobička. Ali to mu je bilo premalo. Kdo je kriv draginji?

Iz Spodnje-Stajerskega.

Gospodinska šola v Ptuj. ki jo je ustanovil napredni okrajni zastop po predlogu vrlega našega Orniga, je že pričela posloovati. Prostori šole se nahajajo v starem rotovžu. Velika kuhinja ima 2 peči; na eni se pripravlja juhe ter prikuhe (Zuspeisen), na drugi pa močnate jedi. Poleg kuhinje je jedilna dvorana. Tam se pridujo dekleta namiznega dela in popoldne domačega šivanja. Tretja dvorana je določena za spanje. Zavod je naravnost vzoren in gojenke bodejo dokazale imenitnost tega podjetja. Gospodinsko šolo vodi, kakor že povedano, sestra pokojnega splošno priljubljenega prošta gosp. Hrsič. Za prvo vpeljavo deklet v gospodinska dela pridobila se je tudi županova hčerka gospica Ela Ornič velikih zaslug. Posebno se gleda v zavodu na pručenje cenega, šparovnega kuhanja. Šolo obiskuje zdaj 9 gojenk, ali priglasenih je še več. Kdor želi svojo hčerko v vsakem oziru izučiti, naj jo pošlje v to šolo. Naznanila sprejema okrajni odbor v Ptuj, g. župan Ornič (v pekariji) in uredništvo „Stajerca“. Dal Bog, da bi se šola še bolj razvila v prid in dobro našega ljudstva.

Prvaška gonja proti imenitni gospodinski šoli v Ptuj postaja z vsakim dnevom gusnejša. Človek ne ve, ali bi se jezil in proklinjal čez toli neodkritosrčnosti, hinvuščine, laži in podlosti, — ali pa naj bi se smejal čez kozle, ki jih strelja ta prvaška drubal. Prvaški bedaki, ali ne čutite, da se razkrinkujete sami pred ljudstvom? Vi vendar sami v lastnih prvaških listih priznavati, da je bila taka gospodinska šola živa potreba. Zakaj jo v teku desetletij niste ustanovili? Zakaj pa niste v tistih okrajih, katerih zastopi so v prvaških rokeh, kaj sličnega storili? V prvaških okrajnih zastopih se je sicer velikanska svote k r a d l o